

man huske på, at to tredjedele af den danske eksport netop går til EU, og at Danmark nu har fået en aftale om en tilknytning til euroen, en aftale, der giver stabilitet.

Men hvad er der så gået galt?

Ja, efter Murens fald oplevede vi en jubelop-timisme og en meget stærk tiltro til, at en global frihandel og en markedsøkonomi i de enkelte lande automatisk gav velstand og vækst i hele verden.

Teorien passer, men praksis viser, at mange af de lande, der har oplevet en blomstrende vækst, også har haft en række sygdomme: korruption og en lille gruppe mennesker, der benyttede egen politisk og økonomisk magt til personlig berigelse.

De kulturelle og demokratiske værdier, som markedsøkonomien også bygger på, kommer ikke af sig selv; de skal findes som en del af det politiske liv.

Vi må i denne situation have tillid til de internationale institutioner, som verdenssamfundet har udviklet, for der er ikke noget alternativ til internationalt økonomisk samarbejde.

Men som en anerkendt amerikansk økonom har sagt for nylig: Det varer noget, inden den globale kapitalisme vil genvinde sin aura af ufejlbarlighed.

Udfordringen for Danmark ved tærsklen til et nyt århundrede er at sikre et Danmark i en verdensomspændende konkurrence, hvor viden og kapital kan flyttes hurtigt over landegrænserne, og det stiller store krav til, hvordan vi indretter os politisk og økonomisk, og det stiller krav til alle danskere.

Vi er dygtige i Danmark, men de er også dygtige i resten af verden, for de lærer hurtigt, og de arbejder meget: En værftsarbejder i Korea arbejder mindst 44 timer om ugen og får 13.000 kr. om måneden for det.

Det kan og skal Danmark ikke konkurrere med. Vi skal derimod bl.a. arbejde ud fra den danske model på arbejdsmarkedet.

Og hvad er det så, der kendetegner den danske model?

Det er først og fremmest et stærkt samarbejde mellem regeringen, lønmodtagerne og arbejdsgiverne og mellem lederne og medarbejderne. Det er dét, der er det unikke.

Og i forrige uge så vi et eksempel på, at den danske model virker: Det var muligt for regeringen at indgå en trepartsaftale med arbejdsgiverne og lønmodtagerne om en ny fase i den aktive arbejdsmarkedspolitik.

For tredje gang siden regeringens tiltræden i 1993 laver vi en reform om arbejdsmarkedspolitikken. Vi skifter ikke spor, vi går videre i den samme bane, som blev lagt allerede i 1993. Det sikres, at de ledige kan komme endnu hurtigere i gang med job eller uddannelse, og med den nuværende ledighed på ca. 180.000 – en halvering sammenlignet med 1993 – er det største problem nu de mennesker, der har været ledige i alt for lang tid.

Vi skal derfor udnytte de gunstige vilkår til at skabe muligheder for alle, især for de mennesker, som trods den store beskæftigelsesfremgang endnu ikke er kommet i gang. Vi er i en fase nu, hvor der er brug for alle, såfremt de ambitiøse mål, regeringen har sat sig frem til år 2005, skal virkeliggøres, og det er vores aft.

Hovedelementerne i arbejdsmarkedsreformen er en endnu hurtigere aktivering af ledige i job eller uddannelse, en hurtigere og mere effektiv arbejdsformidling, hensyn til den enkelte, en stærkere indsats for de svage ledige, at akasserne får en mere aktiv rolle, og at virksomhederne får påtaget sig et større ansvar for aktiveringen af de ledige.

Derfor skal der nu også stilles krav til virksomhederne og til arbejdsmarkedet.

Udviklingen er på alle områder præget af, at regeringen har et sammenhængende program for sin politik, og det er en regering, som magter at få sin politik omsat i konkret lovgivning. Det er således gennem de seneste 5 år skabt resultater, der viser, at regeringen lever op til de løfter, der er givet, og det bliver vi ved med.

Det gælder også i spørgsmålet om velfærdssamfundets fremtid.

Debatten herom har bølget frem og tilbage i den senere tid, uden at noget nyt er tilføjet. Nogle har talt om en forsørgerkultur, andre om bestikkelse, men næsten alle med én fællesnævner: at der er en krise i velfærdssamfundet.

Noget drastisk må der gøres, siger man, hvis vi ikke alle sammen skal ende i det store sammenbrud. Og hvis bare børnechecken blev indkomstreguleret, ville alle problemer være løst, og hvis blot der blev gennemført en massiv udlicitering, ville alle problemer forsvinde pist væk.

Myterne trives, men perspektivet fortøner sig i det fjerne.

Men det er helheden i det fællesskab, vi kalder velfærdssamfundet, og ikke kun løsrevne brokker, der må være i fokus i diskussionen.